I

Ця жіночка ніяк на вампіра не схожа була. Коли до вагона заходила. Пристойно вдягнена, обличчя нормальне. Ікла теж не витикаються з рота. А зайшла до тролейбуса — і почалося! Спершу не пропускала попереду себе дитину. Малюка років п'яти.

— Куда прешь? Не видишь, что старшие заходят?

Бідне дитя так і заклякло на приступці. А вона вже на молоденьку матусю насипалась:

— Ты как ребенка воспитываешь? Бандита хочешь вырастить?

Молоденька жіночка не знає, що й відповісти. Розгубилася, бідолашна: почервоніла, сльози в очах.

— Та чого ви до неї чіпляєтесь? — втрутилась кондукторша.— Ще й дитину невинну облаяли.

— А ты помолчала бы! Твое дело пассажиров обслуживать, а не совать своего носа куда не следует!

— Не тикайте, я з вами не пасла свиней! — вже завелася й кондукторша.

— Господи, і що воно за люди! — якась бабуся.— Чубляться, лаються, спасу немає...

— Тебя, старой, еще тут не хватало! Катаешься бесплатно, так языка прикуси!

Тут і я вже не витримав:

— Люди, вам не доводилось стрічати вампіра? Ось він, помилуйтесь!

Моє щастя, що сходив на зупинці наступній. Погризла б і кості! Вампір! Точно вампір!

II

Вискочив, а вагон од лайки хитається: вампірша таки добилась свого. Збурила людей, енергію тепер з них спиває. На весь день заправляється.